

Poema de la família

Quina llavor misteriosa
s'ensorrà en terra assaonada
per germinar esponerosa
en arbre d'ampla brancada?

Soca d'arrels molt profundes
que ha fet créixer una nissaga
de tronc gruixut, que s'enfila
per la força de la saba.

Primer, aferrat a la terra,
més tard, d'oberta capçada
de branques joves que esperen
deleteres la fruitada.

Brostada que esdevé eixuta
abans de veure l'albada,
plançons de vida molt curta,
d'esperances ofegades.

Altres, més forts, han format
nou brançam, noves arbrades,
han resistit tots els vents
i bats de sol i glaçades.

Oberts a nous horitzons
sense oblidar nostra Pàtria,
ens hem estès nord enllà,
hem traspasat la mar blava.

Avui, cercant les arrels
i amb l'enyorança de casa,
ens hem retrobat germans
de la mateixa nissaga.

Voldríem que els nostres fills
afegissin a la història,
un capítol molt més ric
que el rebut, d'incerta glòria.

Que amb la rella obrin nous solcs,
que facin la terra blana
on reneixi un món més just,
fruit fecund de nova grana.